

Han ikke havde hørt nogen Trang udtale i den Retning, hvori Lovforslaget gaaer, saa maa det være, fordi det ærede Medlem ikke er fulgt med Tiden; thi det er ikke mange Aar tilbage, at vi havde en heel Literatur, som handlede om Dvindens Stilling i Samsundet. Deraf var nu vistnok Meget uklart og overdrevent; men til Grund derfor laae en fuldkommen berettiget Førdring, nemlig, at den Uret, som Lovgivningen har gjort mod Dvinden, skulde engang gøres god igjen, og i det Dieblis, at det er givet, at der bestaaer en Uret, saa er det ligegyldigt, om der bliver udtalt en stærk Trang til at faae den hævet eller ikke; saasnart vi blive gjorte opmærksomme paa den, skulle vi rette den. Det er mere end en Uret, det er en Taabelighed, at den 17aarige Enke skal have sin Disposition over Alt, hvad hun eier, medens den 50aarige ugifte Dvinde skal staae under Formynderskab. Desuden ville vi, ved at vedtage dette Lovforslag — det er en Selvfølge, at det heller ikke udelukkes ved Ændringsforslaget — bidrage til at have en Ulempe, som er følt og tidligere i denne Session bragt paa Dmtale her i Salen, nemlig paa en naturligt Maade formindste. Overformynderimidlertid, og bidrage til, at de komme rette Vedkommende tilgode.

Müller: Uagtet den ærede sidste Taler omtrent har sagt, hvad jeg havde i Sinde at sige, skal jeg dog tillade mig et Par Bemærkninger. Jeg troer, at dette Lovforslag horer til dem, der have vundet meget væsentligt ved at gjenemgaae det andet Thing, saa at jeg langt foretrækker det i den Stikkelse, hvori det er kommet til os, end i den, hvori det oprindeligt blev forelagt. Man er paa Veien til at ophæve den colossale Uretfærdighed, om jeg saa maa sige, at den ene Halvdeel af Befolkningen befinder sig i en blivende Umyndigheds tilstand, medens den anden nyder sine fulde menneskelige Rettigheder. Det er ikke ganske correct, naar jeg siger den ene Halvdeel; thi det er jo kun den ugifte Deel af Dvindesjønnet. Det er, som den ærede sidste Taler allerede har bemærket, Noget høist frappant, noget ubilligt og urimeligt, at den unge Enke er der indrømmet en Ret, som er nægtet den

ugifte Dvinde, der maastee allerede længst har overstredet Livets Høidepunkt, retsom om hiin i sit Ægteskab af maastee kun nogle faa Maaneder skulde have vundet saamegen Erfaring, Indsigt eller Modenhed, at hun af den Grund skulde være istand til bedre at ordne sine Anliggender. Jeg vil just ikke sige, som det er udtalt i det andet Thing, at den Omstændighed, at en Pige bliver gift, ofte kun er et Bæviis paa hendes Charakter-svagthed — det synes jeg, er noget for stærkt at sige — det kan jo nok stundom være Tilfældet, men Alting kan jo paa den Maade være Tilfælde. At hun af den Grund, at hun staaer ene i Verden, og er mere henviist til sine egne Kræfter, skulde have vundet en Aandsmodenhed, der i mange Forhold staaer over den gifte Kones, er en Paastand, jeg ikke kan lade gjælde. Jeg maa imidlertid tilfulde indrømme, at denne Sag er behandlet, som det allerede tidligere er udtalt, med en sjelden Omhu og Noiagtighed i det andet Thing. Det frapper rede mig derfor meget, da jeg saae Ændringsforslaget af den Art, som gik ud paa at føre det i Landsthinget gjorte Forslag tilbage i dets oprindelige Stikkelse. Jeg maa ogsaa sige, at de Grunde, jeg nu har hørt fremsørt derfor, ikke have været af en saadan Betydning, at de have været istand til at overbevise mig, ja jeg kan egentlig snarest sige, at jeg slet ingen Grunde har hørt, uden at det skulde være det, at det vilde være farligt strax, at der først maatte være en Overgangsperiode; men hvad vil en Overtgangstid sige, omfider maa det dog træffe visse bestemte Personer. Hvilken Faren skulde være, blev rigtignok ikke sagt, og jeg venter derfor med Længsel og en Slags Utaalmodighed at høre, hvilken Faren er. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes man i saa mangfoldige Forhold i Livet kan misfjende Dvindens store Værd og Betydning og Ligeberettigelse, hvad aandelige Egenskaber angaaer, ligeoverfor Manden. Enhver veed dog, at saavel i det Store som i det Smaa er det ofte Dvinden, der saa at sige staaer bag Coulisferne, og styrer, naar det hedder, det er Manden. Det er saaledes i det Store som i det Smaa; man har sagt, at de, som forsvare — det gjælder lige fra Thronen og til den Alleringeste